

Diederik van den Biggelaar (63, links), managing partner bij Mandaat, over zijn neef Maarten van den Biggelaar (63), die onder meer het tijdschrift Quote oprichtte.

‘Met zijn charme doet Maarten, zolang ik hem ken, mensen smelten’

Lees verder op pagina 22 ➔

Tekst: Charlotte van Drimmelen · Fotografie: Alek

Mijn oudste herinneringen zijn onze logeerpartijtjes, meestal bij ons in Amsterdam. Ik was negen jaar lang enig kind, en om te voorkomen dat ik een verwend nest werd, stimuleerden mijn ouders het dat ik met leeftijdgenoten omging. Zo bracht ik ook veel tijd met mijn lievelingsneef door. Wij hadden een huisje aan de Reeuwijkse Plassen en daar vermaakten Maarten en ik ons met zeilen, surfen en zwemmen. We logeerden weleens bij hem in Bussum, maar daar was het met een gezin met vier kinderen strakker, en dus strenger, georganiseerd. Maarten vond de losse opvoeding van vooral mijn moeder wel leuk en hij was onder de indruk van haar sportiviteit. Dat was absoluut opvallend, want je kunt veel van de Van den Biggelaartjes zeggen, maar écht sportieve uitschieters vind je niet bij ons. Maarten ging graag met mijn ouders en mij mee naar de Alpen om te klauteren en te skiën.

‘Ik was een rustig en lief kind. Makkelijk, braaf, nooit gedoe. Maarten was wilder en hield van “stoutedingen” zoals belletje trekken. We waren een jaar of zes. Op zijn negende begon hij De Wervelwind, een krantje dat een kwartje kostte. Het was aan mij ervoor te zorgen dat De Wervelwind ook in Amsterdam-Zuid furore maakte. Dat gaf al aan hoe de verhoudingen lagen: hij zette iets op, ik hielp met uitbouwen. Dat is nooit veranderd; als ideeën staan, is voor Maarten de spanning eraf. Op dat moment begin ik pas te floreren. Met zijn creatieve geest, geërfd van z’n vader, was Maarten van jongs af aan een stimulans voor mij. Als puber zagen we elkaar minder. Op de middelbare school hadden we allebei ons eigen circuitje: hij in Het Gooi en ik in Amsterdam. Op de familiefeestjes vonden we elkaar altijd direct: ouwe-jongens-krentenbrood.’

‘Zes keer per jaar eten we met elkaar en we spreken elkaar ook tussendoor. We hebben het over werk, onze kinderen en de actualiteit. Omdat wij tegenwoordig de oudste “Biggen” zijn, voelen we ons verantwoordelijk voor de toekomst van de familie. Hoe gaan wij ervoor zorgen dat de boel bij elkaar

FAMILIEHISTORIE

De Van den Biggelaars vormen een hechte katholieke familie uit Amsterdam-Zuid. Het is al generaties een familie van ondernemers.

Maarten en Diederik van den Biggelaar zijn allebei geboren in 1955 en schelen drie maanden. Maarten studeerde rechten, Diederik economische geografie en ze woonden samen anti kraak in het huis van hun grootvader. In 1977 begonnen ze de studentendisco Dansen bij Jansen.

Maarten woont met zijn vriendin in Haarlem en heeft een zoon (19) en een dochter (14). Diederik heeft twee zoons (29 en 24) en woont met zijn vrouw in Amsterdam.

Diederik is mede-eigenaar van interimbureau Mandaat, investeert in bedrijven en staat bedrijven en dga's bij. Maarten is serie-ondernemer met onder meer de hamburgerketen Thrill Grill, parfum YVRA 1958 en Travelteq.

Diederik en Maarten proberen, als de oudste ‘Biggen’ van hun generatie de familie bij elkaar te houden met diners en familiefeesten.

blijft? Hoe zal het Biggen-gevoel blijven voortbestaan? En wat houdt dat gevoel eigenlijk precies in? Daarover discussiëren wij graag. Het ondernemende karakter van de familie en de vanzelfsprekendheid waarmee wij voor elkaar klaarstaan is onze bindende factor. Toen mijn vader in 2001 overleed, was Maarten er voor me. Ik kom nog regelmatig bij zijn ouders, ook die band is ijzersterk.’

Compromitterende omstandigheden

‘In onze studententijd, in Amsterdam, vonden we elkaar weer. Wij werden in het oude huis van onze grootvader gezet. Dat was riant wonen; ieder had z’n eigen badkamer. Wel kon er onaangekondigd familie in het pand staan, om iets van zolder te halen bijvoorbeeld, waardoor wij geregeld in compromitterende omstandigheden zijn aangetroffen. Maarten was een slechte slaper. Die kon gaan malen en ging dan midden in de nacht door de stad banjeren. Hij had de bijzondere gewoonte allerlei rommel van de straat mee te nemen. Dan kwam ik ’s ochtend beneden en stond er, ik noem maar wat, een joekel van een vaas met takken rododendron in de kamer. In die tijd hadden we een oude deux-chevaux, en onze keurige buurvrouw ergerde zich groen en geel aan die barrel. De burens waren sowieso niet echt happy met ons studentikoze gedrag in de idyllische Händelstraat.’

‘Op een dag zagen wij samen met drie vrienden de kans een studentendisco te realiseren in een afgebrand pand in het centrum. We hadden een begroting van 75.000 gulden. Onze ouders gaven ons 3000 gulden – die zagen ons in de goot belanden met dit plan – en Heineken leende ons 60.000 gulden. We zijn begonnen de zwartgeblakerde bende toonbaar te maken: roet krabben, een flinke laag latex erop en wat meuk van het Waterlooplein om de ruimte aan te kleden. Bij een nabijgelegen universiteitsgebouw hebben we wat meubels “geleend”. Dat is typisch Maarten: we trokken stofjassen aan en beweerden met een stalen gezicht dat we tafels en stoelen kwamen ophalen. Onderweg daarheen zei ik nog: moeten we dit nou wel doen? Maar Maarten was al binnen. Er was genoeg bier, we regelden een goeie geluidsinstallatie en op 27 oktober 1977 werd de allereerste avond van Dansen bij Jansen een feit. Om 22.00 uur zouden

‘Maarten had de bijzondere gewoonte allerlei rommel van de straat mee te nemen. Stond er ineens een joekel van een vaas’

MAARTEN OVER DIEDERIK

'Het gebeurt niet vaak dat je zo uitgebreid getypeerd wordt. Diederik is een van de weinige mensen die ik al mijn hele leven ken, dus als iemand recht van spreken heeft is hij het wel.'

'Het verschil in onze karakters klopt, maar Diederik omschrijft zichzelf als een beetje saai. Dat vind ik hem helemaal niet. Hij is rustig en maakt een doordachte indruk, maar je kunt goed pret met hem maken.'

'We hebben binnenkort weer een "Biggen-dag" op het Scheveningse strand en Diederik is dan echt de pater familias die de familie verbindt met zijn speeches en innemende lach.'

'Wat betreft zijn idee voor een Dansen bij Jansen-bejaardenhuis stel ik voor dat we eerst maar eens Dansen bij Jansen 50+ openen. Zo blijven we in beweging en duwen we de rollator nog een paar jaar van ons weg.'

we opengaan en we waren bloednervuus: wat als er geen hond kwam opdagen? Om 21.30 uur hoorden we door de deuren heen wat geroezemoes: er bleek een rij tot ver op het Spui te staan. Die hele tent zat in één keer ramvol.'

'Die Dansen bij Jansen-periode was een jongensdroom. We waren zeven dagen in de week open, van 22.00 tot 5.00. In het begin werkten we veelal zelf, waardoor onze studies lichtelijk uit beeld raakten. Ik draaide er als dj de nodige plaatjes en was bovendien een enorme danser. Maarten heb ik nooit op de dansvloer betrappt. We waren populair en kregen grote namen over de vloer: de Stones, David Bowie, ze zijn er allemaal geweest. Ook de Hells Angels dronken soms een biertje aan de bar. Met kloppend hart hield ik hen in de gaten, maar Maarten maakte zich geen zorgen. Het ging ons voor de wind en we voelden ons de gevierde mannetjes in Amsterdam. Van ons eerste geld kochten we een dikke DS.'

'Met zijn charme doet Maarten, sinds ik hem ken, mensen smelten: of het nou lezers van De

Maarten (links) en Diederik van den Biggelaar in 1963.

Wervelwind, grote investeerders of vrouwen zijn. Als je mij aan ziet komen lopen, ziet dat er heel anders uit dan wanneer Maarten de hoek omkomt. Hij heeft nog dat jongensachtige over zich en is altijd die vrije vogel gebleven. Hij wil zich niet binden aan een baas en gaat voor het avontuur. Ik ben kalmer en hou van kaders. Hij zal vast weleens denken: tjongejonge Diederik, wat ben je toch een sul. Ik denk op mijn beurt: tjongejonge Maarten, waarom bel je niet even als je te laat op onze afspraak komt. Dingen kunnen bij hem soms ineens anders lopen.'

'Ik ben heel benieuwd hoe onze laatste dertig jaar eruit gaan zien. Onze droom is weer een soort Dansen bij Jansen oprichten, maar dan in de vorm van een huis waar we met vrienden oud worden. Waar Neil Young gedraaid wordt en we een stickie roken. Zolang we maar niet indutten.' □

➔ Lees volgende week het interview met Kris Gunning, de zoon van Louise Gunning-Schepers, onder andere hoogleraar en president-commissaris van Schiphol Group. 'Mijn moeder zat in de ouderraad van school en schreef mee aan de musical.'